A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2007. szeptember 13. *

A C-234/06. P. sz. ügyben,

az **Il Ponte Finanziaria SpA** (székhelye: Scandicci [Olaszország], képviselik: P. L. Roncaglia, A. Torrigiani Malaspina és M. Boletto avvocati)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2006. május 23-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) (képviselik: O. Montalto és M. Buffolo, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: olasz.

az F.M.G. Textiles Srl, korábban Marine Enterprise Projects – Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl (székhelye: Numana [Olaszország], képviseli: D. Marchi avvocato)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök (előadó), Juhász E., R. Silva de Lapuerta, G. Arestis és J. Malenovský bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2007. március 29-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében az Il Ponte Finanziaria SpA (a továbbiakban: fellebbező) kéri az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-194/03. sz., Il Ponte Finanziaria kontra OHIM – Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE) ügyben 2006. február 23-án hozott azon ítéletének (EBHT 2006., II-445. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet)

hatályon kívül helyezését, amely elutasította a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának a fellebbező és a Marine Enterprise Projects – Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl közötti felszólalási eljárására vonatkozó, 2003. március 17-i határozatának (a továbbiakban: vitatott határozat) hatályon kívül helyezésére irányuló keresetet.

Jogi háttér

2 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja úgy rendelkezik, hogy a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, „ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt". A 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdése a) pontjának ii) alpontja értelmében korábbi védjegynek kell tekinteni a valamely tagállamban, lajstromozott védjegyet, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja.

3 A 40/94 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg a közösségi védjegy tényleges használatát az Európai Közösségben az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a közösségi védjegyoltalomra alkalmazni kell az e rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, kivéve ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja. A 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján a közösségi védjegy olyan alakban történő használata, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el, a 15. cikk (1) bekezdése alkalmazásában használatnak minősül.

4 A 40/94 rendelet 43. cikkének (2) bekezdése a közösségi védjegybejelentéssel szemben benyújtott felszólalásra vonatkozik, és úgy rendelkezik, hogy felszólalása elutasításának terhe mellett a korábbi közösségi védjegy jogosultjának igazolnia kell, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a Közösségben megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve hogy a korábbi közösségi védjegyet a közösségi védjegybejelentés meghirdetésének napjánál legalább öt évvel korábban lajstromozták. A 40/94 rendelet 43. cikkének (3) bekezdése szerint a korábbi nemzeti védjegyre is a 43. cikk (2) bekezdését kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a Közösségben való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll.

A jogvita előzményei

5 1998. szeptember 24-én a Marine Enterprise Projects – Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl, jelenleg F.M.G. Textiles Srl (a továbbiakban: beavatkozó) a BAINBRIDGE ábrás védjegy közösségi védjegyként történő lajstromozását (lajstromszám: 940007) kérte az OHIM-tól. A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 18. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, a következő leírással: „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; állatbőrök; utazóládák és bőröndök; esernyők, napernyők és sétapálcák; ostorok és lószerszámok", és a 25. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban, a következő leírással „ruházati cikkek, cipők, kalapáruk".

6 1999. szeptember 7-én a fellebbező a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján felszólalt a bejelentett védjegy lajstromozásával szemben.

A felszólalás tizenegy korábbi, a 18. és/vagy a 25. osztály vonatkozásában Olaszországban lajstromozott védjegy fennállásán alapult, amelyek mindegyike tartalmazza a „bridge" szóelemet. A következőkről van szó: a „Bridge" (lajstromszám: 370836), a „Bridge" (lajstromszám: 704338), az „Old Bridge" (lajstromszám: 606709), a „The Bridge Basket" (lajstromszám: 593651) ábrás megjelölés; a „THE BRIDGE" (lajstromszám: 642952) szómegjelölés; a „The Bridge" (lajstromszám: 704372) és a „The Bridge" (lajstromszám: 633349) térbeli megjelölések; a „FOOTBRIDGE" szómegjelölés (lajstromszám: 710102); a „The Bridge Wayfarer" (lajstromszám: 721569) ábrás megjelölés és végül az „OVER THE BRIDGE" (lajstromszám: 630763) és a „THE BRIDGE" (lajstromszám: 642953) szómegjelölések.

7 2001. november 15-i határozatával az OHIM felszólalási osztálya elutasította a felszólalást, mivel úgy ítélte meg, hogy az érintett áruk hasonlóságának mértéke közötti kölcsönös függőség és az ütköző megjelölések hasonlóságának mértéke ellenére a köztük lévő hangzásbeli és vizuális eltérések miatt ésszerűen kizárható a 40/94 rendelet szerinti összetéveszthetőség. A fellebbező megtámadta a felszólalási osztály határozatát.

8 Az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa a vitatott határozattal elutasította a fellebbezést. Mindenekelőtt a tizenegyből öt korábbi védjegyet kizárt a mérlegelés köréből (lajstromszám: 370836, 704338, 606709, 593651 és 642952), mivel nem igazolták a védjegyek használatát. A többi hat korábbi védjeggyel kapcsolatban (lajstromszám: 704372, 633349, 710102, 721569, 630763 és 642953) a használat megfelelő igazolásának hiánya miatt elutasította ezek „sorozatvédjegyként" való minősítését. Továbbá azt állapította meg, hogy nem áll fenn a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében az összetévesztés veszélye a hat védjegy és a bejelentett közösségi védjegy között, tekintettel arra, hogy az ütköző védjegyek közötti hasonlóság szintje nem éri el azt a minimális szintet, amely igazolhatná a kölcsönös függőség elvének alkalmazását, amely alapján a védjegyek csekélyebb mértékű hasonlóságát kiegyenlítheti a védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások nagyobb fokú hasonlósága, és fordítva.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

9 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. május 30-án benyújtott keresetével a fellebbező a vitatott határozat hatályon kívül helyezését kérte.

10 Az OHIM és a beavatkozó a kereset elutasítását kérték.

11 A 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdése a) pontjának és 43. cikke (2) és (3) bekezdésének, valamint a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 22. szabályának megsértésére alapított első jogalapjával a fellebbező arra hivatkozott, hogy a fellebbezési tanács tévesen zárta ki értékelése köréből több korábbi védjegyét azzal az indokolással, hogy a használatukat nem igazolták.

12 Először is az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 27. és 28. pontjában kimondta, hogy a hat korábbi védjeggyel (lajstromszám: 704372, 633349, 710102, 721569., 630763 és 642953) kapcsolatban, amelyekre a fellebbezési tanács a bejelentett védjeggyel való összetéveszthetőségre vonatkozó értékelését alapította, csak a „védjegycsalád" fennállására vonatkozó érv vizsgálata keretében állapította meg azt, hogy ezen védjegyek közül csak kettőt használtak, és így csak ezeket lehet figyelembe venni az értékelésnél.

13 E tekintetben a fellebbezési tanács kifejezetten azt állította, hogy az említett korábbi védjegyek használatát nem kellett igazolni a 40/94 rendelet 43. cikkének megfelelően, mivel az e cikkben foglalt, a lajstromozástól számított öt év még nem telt el. Következésképpen azt állapította meg, hogy ezt a hat korábbi védjegyet figyelembe kellett venni a bejelentett védjeggyel való összetéveszthetőség megítélésénél. Az olasz fogyasztó ezek közül valójában azonban csak két korábbi védjeggyel

találkozhatott a piacon, és ezért a jelen esetben nem igazolható az állítólagos „védjegycsalád" fennállásához kapcsolódó kiterjesztett oltalom, amire a fellebbező hivatkozik. Az Elsőfokú Bíróság ebből azt állapította meg, hogy a fellebbező előtte felhozott kifogása, azzal kapcsolatban, ahogyan a fellebbezési tanács kezelte a szóban forgó hat korábbi védjegyet, valójában a fellebbezési tanácsnak az ütköző megjelölések közötti összetéveszthetőség vizsgálata körében tett megállapításait vitatja, amelyet a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított második jogalap elemzésekor kell megvizsgálni.

14 Másodszor, a THE BRIDGE korábbi védjegy (lajstromszám: 642952) kizárásával kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 31–37. pontjában azt állapította meg, hogy a védjegy tényleges használata azt feltételezi, hogy a védjegy objektíve jelen legyen a piacon hatékony formában, időben állandó jelleggel és a megjelölés megjelenítését tekintve stabilan. A fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy a szóban forgó védjegy tényleges használatát nem igazolták. Ebben az összefüggésben az Elsőfokú Bíróság elfogadhatatlannak nyilvánította azokat az iratokat, amelyeket a fellebbező első ízben előtte terjesztett elő.

15 Harmadszor, azzal a másik négy korábbi védjeggyel (lajstromszám: 370836, 704338, 606709 és 593651) kapcsolatban, amelyeket nem vettek figyelembe a bejelentett védjeggyel való összetéveszthetőség címén, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 42–45. pontjában azt állapította meg, hogy a fellebbezési tanács jogosan utasította el az úgynevezett „defenzív" célú lajstromozásukat. Szerinte ugyanis az ilyen lajstromozások figyelembe vétele nem egyeztethető össze a 40/94 rendelet által megteremteni kívánt közösségi védjegyoltalmi rendszerrel, amely a védjegyhasználat igazolását, mint lényeges feltételt írja elő ahhoz, hogy a védjegyjogosult kizárólagos jogai elismerést nyerjenek. Másrészt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 50. és 51. pontjában azt a kérdést illetően, hogy a Bridge védjegy (lajstromszám: 370836) összességében megegyezőnek tekinthető-e a THE BRIDGE védjeggyel (lajstromszám: 642952), azt állapította meg, hogy a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdése a) pontja rendelkezése alkalmazásának feltételei nem állnak fenn a jelen esetben. Szerinte ez a rendelkezés nem teszi ugyanis lehetővé a védjegyjogosult számára, hogy egy másik lajstromozás tárgyát képező, hasonló védjegy használatára hivatkozva bizonyítsa a védjegy használatát.

16 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított második jogalappal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság először is azt állapította meg a megtámadott ítélet 75–117. pontjában, hogy a közösségi védjegybejelentésben szereplő és a fellebbezési tanács által az összetéveszthetőség megítélése szempontjából vizsgált hat korábbi nemzeti védjeggyel jelölt áruk megegyeznek, de az ütköző megjelölések csak hangzásukban hasonlítanak egymásra, vizuálisan és fogalmi szempontból nem. Következésképpen azt állapította meg, hogy a fellebbezési tanács nem követett el hibát az értékelésben, amikor azt állapította meg, hogy nem áll fenn az összetévesztés veszélye a fogyasztók képzetében a bejelentett és az értékelés szempontjából külön-külön figyelembe vett, hat korábbi védjegy között. Másodszor, ami azt az érvet illeti, hogy a korábbi védjegyek egy „védjegycsaládhoz" vagy „sorozatvédjegyhez" tartoznak, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 128. pontjában azt mondta ki, hogy mivel nem igazolták a „sorozathoz" tartozó valamennyi védjegy használatát, vagy legalább annyi védjegyét, amely már „családot" alkothat, ezért a fellebbezési tanács jogosan utasította el a fellebbezőnek a „sorozatvédjegyhez" kapcsolódó oltalomra irányuló érveit.

17 Az Elsőfokú Bíróság ezért elutasította a felperes hatályon kívül helyezés iránti keresetét.

A felek kérelmei

18 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– helyezze hatályon kívül a vitatott határozatot;

– az OHIM-ot és a beavatkozót kötelezze mind az Elsőfokú Bíróság, mind a Bíróság előtti eljárással kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

19 Az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést;

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

20 A beavatkozó azt kéri, hogy a Bíróság:

– az eljárási szabályzat 119. cikke alapján nyilvánítsa elfogadhatatlannak a fellebbezést;

– elsődlegesen, utasítsa el a fellebbezést, és hagyja helyben a megtámadott ítéletet; valamint

– a fellebbezőt kötelezze a beavatkozónak mind az Elsőfokú Bíróság, mind a Bíróság előtti eljárással kapcsolatban felmerült költségeinek viselésére.

A fellebbezésről

21 Bevezetésként a beavatkozó előadja, hogy a fellebbezés bevezető szakaszában a fellebbező ügyvédei azt nyilatkozták, hogy „igazgatási iratként az Elsőfokú Bíróság elé benyújtott keresethez csatolt" hiteles különmegbízás alapján járnak el. Mivel ez az irat nem szerepel az iratgyűjtőben, a fellebbezést, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

22 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a szóban forgó irat igenis szerepel az Elsőfokú Bíróság előtt összeállított iratgyűjtőben. A fellebbezés ezért nem minősíthető elfogadhatatlannak.

23 Első helyen vizsgálandó első és ötödik jogalapjával a fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját a bejelentett védjegy és az összetéveszthetőség szempontjából figyelembe vett hat korábbi fellebbezői védjegy (lajstromszám: 704372, 633349, 710102, 721569, 630763 és 642953) közötti összetéveszthetőség megítélésekor. A második jogalapot a rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének téves alkalmazására alapította, amely a THE BRIDGE korábbi védjegy (lajstromszám: 642952) kizárását eredményezte. A harmadik jogalapot a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdése a) pontjának megsértésére alapította, amely a Bridge korábbi védjegy (lajstromszám: 370836) elutasítását eredményezte. A negyedik jogalap a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének téves értelmezésén alapul, amely a Bridge korábbi védjegy (lajstromszám: 370836), valamint a 704338, 606709 és 593651 lajstromszámú korábbi védjegyek defenzív védjegyekként való elutasítását eredményezte.

A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított első jogalapról a külön-külön figyelembe vett korábbi védjegyekkel való összetéveszthetőség értékelésénél

A felek érvei

24 Első jogalapjával, amely három részre osztható, a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját, mivel az ütköző védjegyek rendelkeznek az összetéveszthetőség megállapításához szükséges minimális mértékű hasonlósággal.

25 Először is, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 105. pontjában elismerte a valamennyi ütköző védjegy közötti hangzásbeli hasonlóság, a bejelentett védjegy és a THE BRIDGE (lajstromszám: 642953) és a FOOTBRIDGE (lajstromszám: 710102) szóvédjegyek, valamint a „the bridge" szóelemet tartalmazó korábbi térbeli védjegyek közötti „jelentős" hangzásbeli hasonlóság meglétét. A fellebbező szerint pedig az állandó ítélkezési gyakorlat alapján a hangzásbeli hasonlóság elsőbbséget élvez a grafikus alapú vizuális hasonlóság esetleges hiányával szemben.

26 Másodszor, a fellebbező úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg a bejelentett védjegy és a korábbi védjegyek vizuális és fogalmi eltérései alapján az összetéveszthetőség hiányát. A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 107–113. pontjában ismertetett, a fogalmi hasonlóság hiányának megállapítását eredményező értékelése az olasz átlagfogyasztó angoltudásának becslésén alapult, míg a fellebbező szerint az Eurobarométer (az Európai Közösségek Bizottságának közvélemény-kutatásért felelős szerve) legutóbbi felmérése alapján az olasz vásárlóközönségnek csupán 15–20%-a ismeri az angol „bridge" szó jelentését. Mivel a „bridge" elem valamennyi védjegyben közös, bizonyos mértékű vizuális hasonlóság is fennáll közöttük.

27 Harmadszor, az ütköző védjegyekkel ellátott áruk teljes azonosságára és a korábbi védjegyek erős megkülönböztető képességére figyelemmel az Elsőfokú Bíróságnak a kölcsönös függőség elve szerinti átfogó értékelés alapján össze kellett volna hasonlítania az ütköző védjegyeket, és így az ütköző védjegyek jelentős hangzásbeli hasonlósága, valamint fogalmi és vizuális hasonlóságai nem eredményezhették volna – téves jogalkalmazás nélkül – az összetéveszthetőség kizárását.

28 Az OHIM szerint a kizárólag a hangzásban mutatkozó bizonyos hasonlóság elhanyagolható, ha nem befolyásolja a fogyasztót és az átfogó megítélésnek csupán egyik elemét adja.

29 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy a hangzásbeli szempontot illetően a felperes önkényesen újraértelmezi a megtámadott ítéletet. A fogalmi szempontra vonatkozóan a beavatkozó előadja, hogy a felperes által említett közvélemény-kutatásból nem következik, hogy az olasz átlagfogyasztó ne ismerné az angol „bridge" szó olasz jelentését, és hogy a THE BRIDGE védjegy választásával – amelynek jelentése megfelel a felperes nevének megkülönböztető része, az „Il Ponte" jelentésének – éppen maga a felperes kívánta összekapcsolni a nevet és a forgalmazott árukat, mivel úgy vélte, hogy az olasz fogyasztó észreveheti ezt az összefüggést. A kölcsönös függőség elvével kapcsolatban a beavatkozó az OHIM-hoz hasonlóan arra hivatkozik, hogy mivel az Elsőfokú Bíróság jogosan állapította meg a bejelentett védjegy és a felperesi védjegyek közötti különbséget, ezért ez az elv nem nyer alkalmazást.

A Bíróság álláspontja

– Az első jogalap első részéről

30 Meg kell jegyezni, hogy a megtámadott ítélet 102–106. pontjában az Elsőfokú Bíróság meglehetősen csekély hangzásbeli hasonlóságot állapított meg a bejelentett védjegyek és a „The Bridge Wayfarer" szóelemet tartalmazó korábbi védjegy (lajstromszám: 721569) és az OVER THE BRIDGE korábbi szóvédjegy (lajstromszám: 630763) összehasonlításakor. Továbbá azt állapította meg, hogy a THE BRIDGE és a FOOTBRIDGE (lajstromszám: 642953 és 710102) korábbi szóvédjegyekkel és a „the bridge" szóelemet tartalmazó korábbi térbeli védjegyekkel (lajstromszám: 704372 és 633349) fennálló hangzásbeli hasonlóság hangsúlyosabb. Az Elsőfokú Bíróság egyúttal azonban azt is megállapította, hogy ezt a hasonlóságot mind a korábbi védjegyekben szereplő „the" szó, illetve „foot" előtag, mind a bejelentett védjegyben található „bain" előtag tompítja. Következésképpen csak azt ismerte el, hogy fennáll bizonyos hangzásbeli hasonlóság a bejelentett védjegy és a fenti négy korábbi védjegy között.

31 Ezért a felperes állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróság nem állapította meg azt, hogy valamennyi ütköző védjegy között fennáll a hangzásbeli hasonlóság. Ami a bejelentett védjegy és az említett négy korábbi védjegy közötti hangzásbeli hasonlóságot illeti, bár azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 115. pontjában „jelentősnek" minősítette, ez a minősítés nem eredményezett téves jogalkalmazást.

32 Jóllehet nem zárható ki, hogy a védjegyek egyedül hangzásbeli hasonlósága összetéveszthetőséget eredményezhet, mégis emlékeztetni kell arra, hogy az összetéveszthetőség fennállását a szóban forgó megjelölések közötti fogalmi, vizuális és hangzásbeli hasonlóságokat illetően átfogó értékelés keretében kell megállapítani (lásd a C-206/04. P. sz., Mülhens kontra OHIM ügyben 2006. március 23-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2717. o.] 21. pontját; lásd még ebben az értelemben a C-334/05. P. sz., OHIM kontra Shaker ügyben 2007. június 12-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-4529. o.] 34. és 35. pontját).

33 Az összetévesztés veszélyének ilyen átfogó értékelését, a szóban forgó védjegyek vizuális, hangzásbeli vagy fogalmi hasonlóságát illetően, a megjelölések által keltett összbenyomásra kell alapítani, figyelembe véve különösen azok megkülönböztető és domináns elemeit (lásd különösen a fent hivatkozott Mühlens kontra OHIM ügyben hozott ítélet 19. pontját és különösen a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL L 40., 1989. 2. 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) kapcsán a C-251/95. sz. SABEL-ügyben 1997. november 11-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-6191. o.] 23. pontját és a C-342/97. sz., Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben 1999. június 22-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-3819. o.] 25. pontját).

34 Az említett átfogó értékelés azt is maga után vonja, hogy a két megjelölés között fennálló fogalmi és vizuális különbségek kiegyenlíthetik a köztük fennálló hangzásbeli hasonlóságot, ha az érintett közönség felfogásában a szóban forgó megjelölések legalább egyike világos és meghatározott jelentéssel rendelkezik, úgy hogy azt a közönség azonnal képes legyen megérteni (lásd a C-361/04. P. sz., Ruiz-Picasso és társai kontra OHIM ügyben 2006. január 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-643. o.] 20. pontját; a fent hivatkozott Mühlens kontra OHIM ügyben hozott ítélet 35. pontját és a C-171/06. P. sz., T.I.M.E. ART kontra Devinlec és OHIM ügyben 2007. március 15-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-41. o.] 49. pontját).

35 E tekintetben, ahogyan arra a főtanácsnok is utalt indítványa 56. pontjában, az esetleges hangzásbeli hasonlóság értékelése csak az egyik releváns tényező az átfogó mérlegelésnél. Következésképpen nem lehet ebből azt levezetni, hogy szükségszerűen fennáll az összetévesztés veszélye, ha csupán egy hangzásbeli hasonlóság tapasztalható a két megjelölés között (a fent hivatkozott Mühlens kontra OHIM ügyben hozott ítélet 21. és 22. pontja).

36 A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 116. és 117. pontjában azt állapította meg, hogy nem lehet csupán a hangzásbeli hasonlóságok alapján az összetéveszthetőség fennállására következtetni, mivel a hangzásbeli hasonlóság mértéke kevésbé jelentős a szóban forgó áruk esetében, amelyeket úgy értékesítenek, hogy az érintett vásárlóközönség a vásárláskor általában vizuálisan észleli az árun szereplő védjegyet.

37 Az Elsőfokú Bíróság ezért az összetéveszthetőség átfogó vizsgálata során megvizsgálta a szóban forgó megjelölések által keltett összbenyomást, esetleges fogalmi, vizuális és hangzásbeli hasonlóságaikat illetően. Ennek során nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor azt állapította meg, hogy fogalmi és vizuális hasonlóság hiányában nem áll fenn az összetévesztés veszélye.

38 Azonkívül a fellebbező nem kérheti a Bíróságot arra, hogy e tekintetben a saját értékelését alkalmazza az Elsőfokú Bíróság értékelése helyett. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az EK 225. cikkből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első albekezdéséből következően a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Az Elsőfokú Bíróság hatásköre ezért kizárólag a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére terjed ki. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – amennyiben nincsen szó az elferdítésükről, melyet ebben az esetben nem is állítottak – nem jogkérdés, amely vizsgálata a fellebbezési eljárás keretein belül a Bíróságra tartozna (lásd különösen a C-214/05. P. sz., Rossi kontra OHIM ügyben 2006. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-7057. o.] 26. pontját és a C-412/05. P. sz., Alcon kontra OHIM ügyben 2007. április 26-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-3569. o.] 71. pontját).

39 Az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 115–117. pontjában tett megállapításai ténybeli értékelésnek minősülnek. Az Elsőfokú Bíróság az ütköző védjegyek által keltett összbenyomás alapján átfogóan értékelte az összetéveszthetőséget, figyelembe véve különösen azok megkülönböztető és domináns elemeit.

40 A fellebbező által hivatkozott érvet ezért elfogadhatatlannak kell minősíteni, amennyiben arra irányul, hogy a Bíróság a saját értékelését alkalmazza az Elsőfokú Bíróság ténybeli értékelése helyett.

41 Következésképpen a jogalap első részét részben, mint megalapozatlant, és részben, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

– Az első jogalap második részéről

42 Mindenekelőtt, mint elfogadhatatlant, egészében el kell utasítani azt az érvet, amellyel a fellebbező egy friss közvélemény-kutatásra hivatkozva valójában megkérdőjelezi az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 107–114. pontjában az ütköző megjelölések közötti fogalmi hasonlóság tárgyában tett, tisztán ténybeli megállapításokat.

43 Amint arra ugyanis emlékeztettünk a jelen ítélet 38. pontjában, a Bíróság hatásköre nem terjed ki arra, hogy a fellebbezés keretében – amennyiben az iratok tanúsága szerint nincsen szó az elferdítésükről (ám ezt a jelen ügyben nem állították) – megkérdőjelezze az ilyen megállapításokat.

44 A fellebbezőnek az Elsőfokú Bíróság vizuális hasonlóságra vonatkozó, a megtámadott ítélet 92–101. pontjában foglalt értékelését illető kifogásával kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 225. cikk, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése és a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-a első bekezdésének c) pontja szerint a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket (a C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5291. o.] 34. pontja és a C-286/04. P. sz., Eurocermex kontra OHIM ügyben 2005. június 30-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5797. o.] 42. pontja).

45 A fellebbező által hivatkozott érv azonban nem felel meg ezeknek a követelményeknek. Nem tartalmaz ugyanis annak bizonyítására vonatkozó jogi érvelést, hogy mely tekintetben alkalmazta az Elsőfokú Bíróság tévesen a jogot. A fellebbező csupán megismétli az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett jogalapot, nem fejti ki azt bővebben, és nem emeli ki a megtámadott ítélet bírálni kívánt elemeit.

46 Így ez az érv egyszerűen az első fokon előterjesztett keresetlevél újbóli felülvizsgálatára irányuló kérelemnek minősül, és ezáltal megsérti a Bíróság alapokmányában és eljárási szabályzatában foglalt követelményeket.

47 Következésképpen az első jogalap második részét, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

– Az első jogalap harmadik részéről

48 Jóllehet a figyelembe vett tényezők – különösen a védjegyek és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága – közötti kölcsönös függőség elve alapján a megjelölt

áruk vagy szolgáltatások kisebb mértékű hasonlóságát ellensúlyozhatja a védjegyek közötti hasonlóság magasabb foka, és fordítva (lásd különösen a Bíróság C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-5507. o.] 17. pontját; a fent hivatkozott Lloyd Schuhfabrik Meyer ítélet 19. pontját, és a fent hivatkozott T.I.M.E. ART kontra Devinlec és OHIM ügyben hozott ítélet 35. pontját), a Bíróság kimondta, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásában az összetéveszthetőség előfeltétele, hogy mind a bejelentett, mind a korábbi védjegy azonos vagy hasonló legyen, és a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak legyenek a korábbi védjegy áruihoz vagy szolgáltatásaihoz. E feltételeknek együttesen kell teljesülniük (lásd a C-106/03. P. sz., Vedial kontra OHIM ügyben 2004. október 12-én hozott ítélet [EBHT 2004., I 9573. o.] 51. pontját).

49 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 116. pontjában megállapította, hogy még ha hangzásukban hasonlítanak is az ütköző megjelölések, ez a tényező végső soron kevésbé jelentős, mivel az érintett vásárlóközönség a szóban forgó árukat jelölő védjegyet általában vizuálisan észleli. Másfelől az Elsőfokú Bíróság értékelésével – amelyet a jelen jogalap második részében kifejtett okokból nem lehet kétségbe vonni – arra a megállapításra is jutott, hogy nem áll fenn fogalmi és vizuális hasonlóság.

50 Következésképpen az összetéveszthetőség értékelésénél az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazás nélkül állapíthatta meg csupán a korábbi védjegyek nagyfokú megkülönböztető képessége, vagy az ezekkel és a bejelentett védjeggyel ellátott áruk azonossága alapján, hogy az ütköző védjegyek külön-külön figyelembe véve nem rendelkeznek az összetéveszthetőség megállapításához szükséges minimális mértékű hasonlósággal.

51 Az említett minimális mértékű hasonlóság hiányában nem kifogásolható, hogy az Elsőfokú Bíróság az összetéveszthetőség átfogó értékelésénél nem alkalmazta a kölcsönös függés elvét.

52 Ezen körülmények között az első jogalap harmadik részét, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

53 Ebből következőleg az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A korábbi védjegyek mint „védjegycsaládhoz" vagy „sorozatvédjegyhez" tartozó védjegyek tekintetében az összetéveszthetőség értékelésénél a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított ötödik jogalapról

A felek érvei

54 A fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság a korábbi védjegyekből álló „védjegycsalád" vagy „sorozatvédjegy" tekintetében az összetéveszthetőség értékelésénél tévesen alkalmazta a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját. Szerinte az összetéveszthetőséget a közösségi védjegy bejelentését megelőző öt évben, a védjegyeket a lajstromozás szerinti formájukban összehasonlítva kell megállapítani, és nem szabad számon kérni olyan feltételek betartását, mint amilyen a tényleges használat követelménye. Egyrészt a fellebbező előadja, hogy így van ez, ha a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása ennek az egyedüli, használati kötelezettséggel nem terhelt korábbi védjegynek a fennállásán alapul. Másrészt a korábbi védjegyek használatának megkövetelése megfosztaná a már lajstromozott, de még nem használt „sorozatvédjeggyel" jelölt árukat éppen piacra dobni kívánó jogosultat a „sorozatvédjegyhez" kapcsolódó oltalomban való részesüléstől olyan harmadik személlyel szemben, aki jogszerűen nyújtott be hasonló védjegyet és a tényleges használat egyidejű megindítása mellett döntött.

55 Az OHIM elsőként arra hivatkozik, hogy a „sorozatvédjegy" fogalmát a 40/94 rendelet nem veszi figyelembe, és csak az olasz védjegyjogi ítélkezési gyakorlat alkotta ezt meg, amely jogilag minősíti azt a helyzetet, amikor képzettársítás állhat

fenn a sorozatvédjegyek és a bejelentett védjegy között. Ez a képzettársítás összezavarhatja az érintett vásárlóközönséget, mivel egyidejűleg több olyan védjegy van jelen a piacon, amelyek mindegyikében szerepel egy megkülönböztető és azonos vagy hasonló árukat jelölő elem. Következésképpen az említett védjegyeknek egyidejűleg kell jelen lenniük a piacon.

56 Másodszor, a korábbi védjegyek sorozatjellegének figyelembe vétele a külön-külön vizsgált, fentebb említett védjegyek oltalmának kiterjesztését jelenti. Ennélfogva az összetéveszthetőségnek kizárólag ugyanazt a megkülönböztető elemet tartalmazó több védjegy fennállásán alapuló elvont értékelését, az említett védjegyek tényleges használata hiányában ki kellene zárni.

57 Harmadszor, az OHIM arra hivatkozik, hogy a „sorozatvédjegy" fogalmát a fogyasztóknak az ütköző megjelölésekre vonatkozó észleléséhez kapcsolódóan kell értékelni. Az OHIM előadja, hogy az állítólagos „sorozatvédjegyeket" nem használták, és nem rendelkeznek olyan tulajdonságokkal, amelyek alapján védjegycsaládnak lehetne ezeket tekinteni.

58 A beavatkozó megjegyzi, hogy bár a fellebbezőnek nem kellett igazolnia a „bridge" szóelemet tartalmazó korábbi védjegyek használatát a vonatkozó védjegyek megszűnése megállapításának elkerülése érdekében, mindazonáltal meg kellett volna ezt tennie, hogy alátámassza azt a nézetét, miszerint az ezt a szóelemet tartalmazó védjegyek állítólagos „védjegycsaládot" alkotnak.

A Bíróság álláspontja

59 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint az egyrészt a bejelentett megjelölés és a korábbi védjegy közötti, és másrészt az ezek által érintett áruk, illetve

szolgáltatások közötti hasonlóságból adódó összetéveszthetőség fennállását azon terület vásárlóközönségének alapul vételével kell értékelni, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll.

60 A jelen esetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 78. pontjában megállapította, hogy tekintettel az érintett áruk jellegére, amelyek rendeltetése a fenti 5. pontban szerepel, a célközönség amelynek tekintetében az összetévesztés veszélyének elemzését el kell végezni, a szóban forgó áruk összessége tekintetében annak a tagállamnak – nevezetesen Olaszországnak – az átlagfogyasztóiból áll, amelyben a korábbi védjegyek oltalom alatt állnak.

61 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a 40/94 rendelet 4–6. cikke alapján a védjegyeket csak egyedileg lehet lajstromozni, és az ebből a lajstromozásból eredő legalább ötéves oltalom csak egyedileg nyújtható még akkor is, ha esetleg több, egy vagy több közös és megkülönböztető elemet tartalmazó védjegyet lajstromoztak egyidejűleg.

62 Jóllehet közösségi védjegybejelentéssel szembeni, használati kötelezettséggel még nem terhelt, egyetlen korábbi védjegyre alapított felszólalás esetén az összetéveszthetőséget a két védjegy lajstromozás szerinti alakjának összehasonlítása alapján kell értékelni, ez eltér abban az esetben, ha a felszólalást több olyan védjegy fennállására alapították, amelyek közös tulajdonságaik alapján „védjegycsalád" vagy „sorozatvédjegy" tagjának minősülhetnek.

63 Következésképpen a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében összetéveszthetőséget okozhat az, ha a közönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól, vagy adott esetben gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak (lásd a fent hivatkozott

Alcon kontra OHIM ügyben hozott ítélet 55. pontját; lásd még ebben az értelemben a fent hivatkozott Canon-ügyben hozott ítélet 29. pontját). „Védjegycsalád" vagy „sorozatvédjegy" fennállásakor az összetéveszthetőséget konkrétabban annak a lehetősége eredményezi, hogy a fogyasztó téved a bejelentett védjeggyel jelölt áruk vagy szolgáltatások származását vagy eredetét illetően, és tévesen azt feltételezi, hogy a bejelentett védjegy ehhez a védjegycsaládhoz vagy sorozatvédjegyhez tartozik.

64 Ahogyan arra a főtanácsnok indítványa 101. pontjában is utalt, nem lehet elvárni a fogyasztótól, amennyiben nem használnak elegendő számú olyan védjegyet, amelyek családnak vagy sorozatnak minősülhetnek, hogy közös elemet fedezzen fel az említett védjegycsaládban vagy sorozatvédjegyben és/vagy ehhez a családhoz vagy sorozathoz egy másik, ugyanazt a közös elemet tartalmazó védjegyet társítson. Következésképpen akkor áll fenn annak a veszélye, hogy a vásárlóközönség téved a bejelentett védjegy „védjegycsaládja" vagy „sorozatvédjegye" tekintetében, ha az ehhez a „családhoz" vagy „sorozathoz" tartozó korábbi védjegyek jelen vannak a piacon.

65 Így ellentétben a fellebbező állításával, az Elsőfokú Bíróság nem a korábbi védjegyek használatának igazolását követelte meg, hanem csak annak igazolását, hogy ezek közül a védjegycsalád vagy sorozatvédjegy fennállásához elegendő számút használtak, és az összetéveszthetőség értékelése szempontjából ez utóbbi fennállásának igazolását.

66 Ebből következően, miután azt állapította meg, hogy nem történt ilyen használat, az Elsőfokú Bíróság jogosan következtethetett arra, hogy a fellebbezési tanács jogosan utasította el a fellebbezőnek a „sorozatvédjegyhez" kapcsolódó oltalomra vonatkozó érveit.

67 Következésképpen az ötödik jogalapot, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapról, amennyiben az Elsőfokú Bíróság kizárta a mérlegeléséből a THE BRIDGE korábbi védjegyet (lajstromszám: 642952)

A felek érvei

68 A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdését. Nem értékelte ugyanis a THE BRIDGE védjegynek (lajstromszám: 642952) a 25. osztályba tartozó árukra vonatkozó, 1995. évi használatát illetően elé terjesztett iratok relevanciáját a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben történt használat ténylegességének megállapításánál.

69 Az Elsőfokú Bíróság azáltal, hogy megkövetelte a THE BRIDGE védjegynek (lajstromszám: 642952) a szóban forgó időszakban történt folytonos használatát, olyan pótlólagos feltételt állított, amely nem szerepel a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésében.

70 Az OHIM egyrészt arra hivatkozik, hogy a fellebbező által előterjesztett bizonyítékok vizsgálata az Elsőfokú Bíróság ténybeli értékelése körébe tartozik. Másrészt az Elsőfokú Bíróság azzal, hogy megkövetelte a védjegynek a szóban forgó öt évben történt folytonos használatát, nem állított olyan feltételt, amely nem szerepel az említett rendelkezésben. Csupán folyamatos használatot követelt meg, ezzel a cikkel összhangban. Ezt a jogalapot ezért elfogadhatatlannak és megalapozatlannak kell tekinteni.

71 A beavatkozó a maga részéről arra hivatkozik, hogy csupán az 1994/1995-ös katalógus és néhány 1995-re vonatkozó reklámhivatkozás nem elegendő a védjegyhasználat mennyiségi jelentőségének megállapításához. Ennélfogva úgy véli, hogy csupán „jelképes használatról" van szó, amelynek célja a védjegy megszűnésének elkerülése.

A Bíróság álláspontja

72 Mindenekelőtt azzal a kifogással kapcsolatban, hogy az Elsőfokú Bíróság megkövetelte a THE BRIDGE védjegynek (lajstromszám: 642952) a szóban forgó teljes időszakban történt folytonos használatát, meg kell jegyezni, hogy – amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik – tényleges védjegyhasználat valósul meg, ha a védjegyet tényleges funkciójának megfelelően, tehát azon áruk és szolgáltatások eredetének azonosítása céljából használják, amelyekre lajstromozták, mégpedig annak érdekében, hogy megteremtsen és megőrizzen ezen áruk és szolgáltatások vonatkozásában egy piacot, az olyan jelképes jellegű használat kivételével, amelynek kizárólagos célja a védjegyhez fűződő jogok fenntartása. A védjegy tényleges használatának mérlegelése során figyelembe kell venni minden olyan tényt és körülményt, amely alapján megállapítható, hogy a védjegy kereskedelmi használata valóságos-e, különösen a védjegy használatának mértékét és gyakoriságát (lásd C-416/04. P. sz., Sunrider kontra OHIM ügyben 2006. május 11 én hozott ítélet [EBHT 2006., I-4237. o.] 70. pontját; lásd még ebben az értelemben a 89/104 irányelv 10. cikke (1) bekezdésének kapcsán – amelynek tartalma lényegében megfelel a 40/94 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének – a C-40/01. sz. Ansul-ügyben 2003. március 11-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-2439. o.] 43. pontját és a C-259/02. sz., La Mer Technology ügyben 2004. január 27-én hozott végzés [EBHT 2004., I-1159. o.] 27. pontját).

73 Annak kérdése tehát, hogy a használat mennyiségileg elegendő-e ahhoz, hogy a védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások fenntartsák vagy létrehozzák a piaci részesedést, több tényezőtől és az adott eset mérlegelésétől függ. A védjegy használatának gyakorisága vagy ismétlődése egyike azon tényezőknek, amelyeket figyelembe lehet venni (a fent hivatkozott Sunrider kontra OHIM ügyben hozott ítélet 71. pontja; lásd még ebben az értelemben a fent hivatkozott La Mer Technology ügyben hozott végzés 22. pontját).

74 Az Elsőfokú Bíróság azáltal, hogy a megtámadott ítélet 35. pontjában az 1994-es évre vonatkozóan szolgáltatott bizonyítékok igen korlátozottak, az 1996. és 1999. közötti időszakra vonatkozóan pedig nem szolgáltattak bizonyítékot, semmi esetre sem követelte meg a fellebbezőtől azt, hogy a szóban forgó időszak egészére vonatkozóan

igazolja a THE BRIDGE védjegy (lajstromszám: 642952) folytonos használatát. Az Elsőfokú Bíróság a jelen ítélet 72. és 73. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatának megfelelően megvizsgálta, hogy ténylegesen használták-e ezt a védjegyet az említett időszakban. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 32–36. pontjában ezért azt értékelte, hogy az említett védjegy használatának gyakorisága és ismétlődése igazolhatja-e azt, hogy a védjegy a piacon hatékony formában, időben állandó jelleggel és a megjelölés megjelenítését tekintve stabilan jelen van.

75 Továbbá mivel a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem értékelte megfelelően az elé terjesztett bizonyítékokat, elegendő azt megállapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság annak eldöntése végett értékelte a bizonyítékokat, hogy a 40/94 rendelet 43. cikkének (3) bekezdésével együttesen értelmezett (2) bekezdésének megfelelően a THE BRIDGE védjegy (lajstromszám: 642952) használatát igazolták-e a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évre vonatkozóan. A megtámadott ítélet 33–36. pontjában kizárólag a fellebbező által az említett védjegy használatára vonatkozóan előterjesztett bizonyítékok (egy 1994/1995-ös őszi-téli katalógus és 1995-re vonatkozó reklámhivatkozások) alapján azt vizsgálta, hogy megvalósult-e a THE BRIDGE védjegy (lajstromszám: 642952) tényleges használata 1994. június 14-e és 1999. június 14-e, a védjegybejelentés meghirdetésének napja között, és azt állapította meg, hogy nem valósult meg. Minthogy az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy a bemutatott többi katalóguson nem szerepelt dátum, nem róható fel az, hogy ezeket nem vette figyelembe az értékelésénél. Másfelől meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján kialakított következtetése teljes mértékben a ténybeli értékelés körébe tartozik.

76 A fellebbező érveivel ezt a tisztán ténybeli értékelést kívánja kétségbe vonni. Amint azonban arra a jelen ítélet 38. pontjában emlékeztettünk, ez a kérdés – amennyiben nincsen szó az elferdítésükről, amelyet a jelen ügyben nem állítottak – nem tartozik a Bíróságnak a fellebbezés keretében gyakorolt felülvizsgálati jogkörébe.

77 A fentiekből következően a második jogalapot – részben mint elfogadhatatlant, részben mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított harmadik jogalapról, amennyiben az Elsőfokú Bíróság kizárta a mérlegeléséből a Bridge korábbi védjegyet (lajstromszám: 370836)

A felek érvei

78 A fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontját, amikor az összetéveszthetőség mérlegeléséből annak megvizsgálása nélkül zárta ki a Bridge korábbi védjegyet (lajstromszám: 370836), hogy az a THE BRIDGE védjegy (lajstromszám: 642952) kissé módosított változatának tekinthető-e, ebből a szempontból lényegtelen, hogy azt már lajstromozták. Jóllehet a fellebbező elismeri, hogy nem szolgáltatott bizonyítékot a Bridge védjegy (lajstromszám: 370836) használatára vonatkozóan, de úgy véli, hogy ez nem volt szükséges, hiszen a THE BRIDGE védjegy (lajstromszám: 642952) használatára vonatkozóan nyújtott be bizonyítékot, és a két védjeggyel jelölt áruk teljesen megegyeznek. Az egyetlen különbség a kettő között a „the" névelő jelenlétéből ered. E tekintetben a fellebbező úgy véli, hogy a „the" névelő hozzáadása nem változtatja meg a „Bridge" védjegy (lajstromszám: 370836) megkülönböztető képességét. Továbbá az Elsőfokú Bíróságnak a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontjára vonatkozó értelmezése különbséget tehet a csak az „alapváltozatot" lajstromoztató, és annak különböző változatait használó védjegyjogosult, és a valamennyi védjegyváltozatot lajstromoztató védjegyjogosult között.

79 Az OHIM szerint ezt a jogalapot, mint elfogadhatatlant és megalapozatlant, el kell utasítani. Először is, nem teljesül a THE BRIDGE védjegy (lajstromszám: 642952) tényleges használatának feltétele, amely védjegy csupán a „Bridge" védjegy (lajstromszám: 370836) kissé módosított alakjának tekinthető. Másodszor, a „the" határozott névelő hozzátétele olyan lényeges változtatásnak tekinthető, amely megváltoztatja a lajstromozott védjegy megkülönböztető képességét. Harmadszor, a lajstromozott és a ténylegesen használt megjelölés közötti „minimális különbség" feltétele ténykérdésnek minősül.

80 A beavatkozó a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdése a) pontjának alkalmazására hivatkozik, amely a jelen esetben kizárt, mivel azt feltételezi, hogy van egy bizonyos alakban lajstromozott védjegy, amelyet kissé eltérő alakban használnak, és ez nincsen meg a jelen esetben. Másfelől az, hogy a fellebbező kérelmében két külön védjegy szerepel, önmagában bizonyítékul szolgál arra, hogy ezek a védjegyek kellően különböznek egymástól.

A Bíróság álláspontja

81 A 40/94 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése alapján amennyiben a védjegy tényleges használatát elmulasztották a releváns időszakban, alkalmazni kell a rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, kivéve ha a használat elmaradását kellőképpen igazolják.

82 A 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján a 15. cikk (1) bekezdése alkalmazásában használatnak minősül a közösségi védjegy olyan alakban történő használata is, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el.

83 Ezek a rendelkezések lényegében megegyeznek a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 89/104 irányelv 10. cikkének (1) bekezdésével és (2) bekezdésének a) pontjával.

84 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor elutasította a fellebbező azon érvét, miszerint a „Bridge" védjegynek (lajstromszám: 370836) a hivatkozott időszakban történt használatát a THE BRIDGE védjegy (lajstromszám: 642952) használatára vonatkozóan előterjesztett bizonyítékokkal igazolták.

85 Anélkül ugyanis, hogy vizsgálni kellene azt, hogy a THE BRIDGE védjegy (lajstromszám: 642952) csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér-e el a „Bridge" védjegytől (lajstromszám: 370836), meg kell állapítani, hogy az előbbi védjegy használatát nem igazolták és ezért az nem szolgálhat bizonyítékul a második védjegy használatára vonatkozóan.

86 Mindazonáltal még ha a jelen ítélet 81. és 82. pontjában említett rendelkezések alapján igazoltnak is tekinthető valamely lajstromozott védjegy használata, amennyiben a lajstromozott alaktól kissé eltérő alakban történt védjegyhasználatra vonatkozóan terjesztettek elő bizonyítékot, a használata igazolásával nem terjeszthető ki az egyik védjegy oltalma egy olyan másik védjegyre, amelynek a használatát nem igazolták, pusztán azzal az indokkal, hogy az utóbbi csak kissé eltérő változata az előbbinek.

87 A harmadik jogalapot ezért, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésének megsértésére alapított negyedik jogalapról, amennyiben az Elsőfokú Bíróság kizárta a mérlegeléséből az ún. „defenzív" korábbi védjegyeket

A felek érvei

88 A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdését, amikor úgy ítélte meg, hogy a defenzív védjegyek fogalma összeegyeztethetetlen a közösségi védjegyoltalmi rendszerrel.

89 Először is, az Elsőfokú Bíróságnak elfogadhatatlannak kellett volna nyilvánítania ezt az érvelést, amelyet az OHIM első ízben előtte terjesztett elő.

90 A fellebbezési tanács ugyanis azt állapította meg, hogy a 370836, 704338, 606709 és 593651 lajstromszámú korábbi védjegyeket csak azért kell kizárni az összetéveszthetőségre vonatkozó értékelés köréből, mert azok korábbiak, mint a fővédjegy, és nem azért, mert a „defenzív védjegy" fogalma, mint olyan összeegyeztethetetlen a közösségi szabályozással. Az Elsőfokú Bíróságnak csak azt kellett volna értékelnie, hogy ezek a védjegyek defenzívnek tekinthetők-e a szellemi tulajdonról szóló új olasz törvényben előírt feltételek alapján, ahogyan azt a fellebbezési tanács is tette.

91 Továbbá helytelen azt állítani, ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság tette, hogy a szellemi tulajdonról szóló új olasz törvény oltalomban részesíti a nem használt védjegyeket. Az említett törvény alapján ugyanis nem szűnik meg a védjegy a használat elmaradása miatt, ha a defenzív védjegy jogosultja egyidejűleg egy vagy több olyan hasonló, érvényes védjegynek is jogosultja, amely közül legalább egyet ténylegesen használnak a defenzív védjeggyel oltalmazott ugyanazon áruk vagy szolgáltatások jelölésére. Végül a fellebbező hozzáfűzi, hogy a defenzív védjegyek nemzeti szintű elismerése a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) bekezdése értelmében „kellőképpen igazolhatja" a használat elmaradását.

92 Az OHIM szerint ezt a jogalapot, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani, mivel a „defenzív" védjegyek elismerése a THE BRIDGE „fővédjegy" (lajstromszám: 642952) tényleges használatától függ. Olyan ténykérdésről van szó, amelyet az Elsőfokú Bíróság már nemlegesen döntött el. Azonkívül az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett érv, miszerint a defenzív védjegyek fogalmát elismerő olasz törvény összeegyeztethetetlen a közösségi védjegyoltalmi rendszerrel, nem minősül elfogadhatatlannak a kontradiktórius eljárás hiánya miatt, minthogy az az OHIM szerint csak kiterjesztése annak az érvnek, amelyet már a fellebbezési tanács előtti eljárásban is kifejtett, és amely szerint a defenzív védjegyek használatára vonatkozóan kötelezettség áll fenn.

93 Az OHIM lényegében egyrészt emlékeztet arra, hogy a védjegy tényleges használatának igazolása lényeges feltétele annak, hogy a védjegyjogosult kizárólagos jogai elismerést nyerjenek. Másrészt az OHIM úgy véli, hogy a fellebbező egybemossa a „defenzív védjegyek" fogalmához kapcsolódó oltalmat és a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti oltalmat. Az ún. „defenzív" védjegyek és a nem használt THE BRIDGE fővédjegy (lajstromszám: 642952) közötti különbségek kellően jelentősek ahhoz, hogy ne csak az utóbbi védjegy megkülönböztető képességét nem érintő elemekben térjenek el.

94 A beavatkozó először is arra hivatkozik, hogy az olasz védjegytörvény szerint a defenzív védjegyek bejelentésének napja nem lehet korábbi, mint a fővédjegy bejelentésének napja; másodszor, a defenzív védjegyeket ugyanazon áruk és szolgáltatások vonatkozásában kell bejelenteni, mint a fővédjegyet, míg a fellebbező azokat a védjegyeket is defenzívnek tekinti, amelyek más osztályba tartoznak, mint a fővédjegy; harmadszor, a defenzív védjegyek csak kismértékben különbözhetnek a fővédjegytől. A jelen esetben egyik feltétel sem teljesül. Ebből következően az úgynevezett „defenzív" célú lajstromozások figyelembevétele nem egyeztethető össze a közösségi védjegyoltalmi rendszerrel.

A Bíróság álláspontja

95 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot az OHIM azon érvével kapcsolatban, miszerint a defenzív védjegyek fogalma összeegyeztethetetlen a 40/94 rendelettel.

96 Az olyan eljárásokban, mint az elsőfokú eljárás, amely az OHIM egyik fellebbezési tanácsának azon határozata ellen irányult, amely a korábbi védjeggyel való összetéveszthetőséggel kapcsolatban rendelkezett egy védjegy lajstromozásával

szemben benyújtott felszólalás kapcsán, az OHIM semmi esetre sem jogosult módosítani az Elsőfokú Bíróság előtt a jogvita tartalmát, amely a védjegybejelentő, illetve a felszólaló fél indítványaiból és előterjesztéseiből következik (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Vedial kontra OHIM ügyben hozott ítélet 26. pontját és analógia útján a C-447/02. P. sz., KWS Saat kontra OHIM ügyben 2004. október 21-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-10107. o.] 58. pontját).

97 Megjegyezhetjük azonban, hogy az összetéveszthetőségre vonatkozóan a fellebbező egyik érve az volt a fellebbezési tanács előtti eljárásban, hogy a THE BRIDGE védjegy (lajstromszám: 642952) használata alapján egyes más védjegyeket is figyelembe kell venni, mint defenzív védjegyeket. Mivel ez az érv arra a kérdésre vonatkozik, hogy az olasz jog szerint „defenzív védjegynek" tekinthetők-e azok a védjegyek, amelyek használatát nem igazolták, az OHIM-nak az Elsőfokú Bíróság előtti érvelése, miszerint a közösségi jog nem engedi ezt meg, nem lépi túl a fellebbezési tanács előtti jogvita kereteit.

98 Azonkívül, amint arra a főtanácsnok indítványa 87. pontjában rámutatott, mivel a fellebbezési tanács határozatát – még ha csak hallgatólagosan is – a közösségi jog téves értelmezésére alapította, nem kifogásolható az, hogy az Elsőfokú Bíróság a saját helyes értékelését alkalmazza a fellebbezési tanács értékelése helyett.

99 Ezt követően az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 47. pontjában tett azon megállapítását kell értékelni, miszerint a fellebbező nem hivatkozhatott az egyes, a fellebbezési tanács által kizárt korábbi védjegyeknek a védjegyekre vonatkozó olasz jogszabály értelmében vett, állítólagos defenzív jellegére.

100 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján a közösségi védjegy vagy korábbi nemzeti védjegy jogosultjának közösségi védjegy lajstromozásával szembeni felszólalását el kell

utasítani, ha a védjegyjogosult a bejelentő kérelmére nem igazolja, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben a korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a Közösségben vagy abban a tagállamban, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll, megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását. A 40/94 rendelet 56. cikkének (2) bekezdése hasonló szabályt tartalmaz a közösségi védjegyekkel kapcsolatosan a megszűnés megállapítására irányuló, illetve a törlési kérelem benyújtása esetére.

101 Az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 46. pontjában azt állította, hogy a nemzeti úton lajstromozott védjegy azon jogosultja, aki felszólal valamely közösségi védjegybejelentéssel szemben, nem hivatkozhat a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdése értelmében rá háruló bizonyítási kötelezettség alóli mentesülés érdekében olyan nemzeti rendelkezésre, amely lehetővé teszi az olyan megjelölések védjegyként történő bejelentését, amelyeket egyértelműen egy másik, kereskedelmi felhasználás tárgyát képező megjelölést védő (defenzív) szerepük miatt eleve nem a kereskedelemben való használat céljából jelentenek be.

102 Az e cikkben foglalt „alapos ok" lényegében a védjegyjogosulton kívül álló körülményekre utal, amelyek gátolják a védjegy használatát, nem pedig olyan nemzeti jogszabályra, amely kivételt enged azon szabály alól, mely szerint az öt év alatti használat elmaradása következtében megszűnik a védjegy, jóllehet a használat elmaradásáról a védjegyjogosult tehet.

103 Nem egyeztethető össze ezért a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésével az a felfogás, amely szerint a közösségi védjegybejelentéssel szemben felszólaló nemzeti védjegyjogosult olyan korábbi védjegyre hivatkozhat, amelynek használatát azért nem igazolták, mert az a nemzeti jogszabály szerint „defenzív védjegynek" minősül.

104 Ebből következően a negyedik jogalapot, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

105 A fenti megfontolásokból következően a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

106 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a fellebbező pervesztes lett, és az OHIM és a beavatkozó ezt kérte, a fellebbezőt kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az Il Ponte Finanziaria SpA-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások